

# Raimon, «Presències i oblit»

Durant la setmana passada, el cantant de Xàtiva, Raimon ha fet una sèrie de recitals pel País Valencià, a fi de presentar l'últim disc.

Assumpció Espí

**D**esprés del debut a Sueca, Raimon va acudir a la cita del Teatre Principal de València dimarts 17, seguint la tanda de recitals organitzats per la Conselleria de Cultura valenciana, amb motiu de la presentació de l'últim treball discogràfic del cantant de Xàtiva. Raimon havia volgut mostrar al públic valencià les noves cançons del llarga durada *Presències i oblit* abans de fer-ho a cap altre lloc i abans que aparegués el disc al mercat. Aquesta gira ha constatat de quatre recitals efectuats a Sueca, València, Elx i Castelló, en els quals el cantant ha alternat les realitzacions clàssiques amb les noves produccions.

Raimon va iniciar el recital amb la cançó «Entre la nota i el so» per a enganxar, tot seguit, amb «Lluny de la pedra i de l'aigua», una de les peces que configuren el nou disc, que, amb arranjaments un poc diferents del seu anterior treball, feia notar l'evolució marcada en aquell disc de 1984. Acompanyat dels cinc músics habituals en els últims anys, dirigits per Ezequiel Guille, el cantant va interpretar el poema d'Ausiàs Marc, «Veles e vents» i, consecutivament, va presentar el segon tema nou de la nit: «Si tu, si jo», una cançó de magnífica factura musical i poètica. Després, «Com un puny», «La balada de la garsa i l'esmerla» i «Al meu país la pluja». Raimon va tancar la primera part de l'actuació amb un parell de temes nous: «La dona que vas conèixer» i «Del blanc i el blau».

Amb «Als matins a la ciutat», va encetar la segona part davant un públic que no arribava a omplir la sala, simptomàticament. «El meu cervell que desconec» i «La mar respira calma», els dos temes que continuaren, són, possiblement les millors cançons de *Presències i oblit*, junt amb «Si tu, si jo». La primera reprèn l'estil irònic d'altres treballs previs amb un reforçament musical important; i la segona, a par-



Raimon: Nou disc i nous recitals.

tir de l'experiència de Raimon amb Salvador Espriu, intenta recrear tot el món de l'autor de les «Cançons de la roda del temps». I amb encert, com totes les aproximacions que el de Xàtiva ha fet a Espriu. Raimon va continuar amb «El País Basc», «Han passat vint anys», «Primer parlaré de tu», un altre tema que estrenava, i «I beg your pardon». Va finalitzar tirant mà de la guitarra, de la qual va prescindir en tot el recital, amb «Jo vinc d'un silenci». Va fer una certa gràcia que, en cantar aquella estrofa de «qui perd els orígens, per la identitat», la major part del públic —directors generals, en general— esclafiren les palmes de les mans sense tenir en compte l'Estatut de Benicàssim. Sarcasmes de la vida.

Aplaudiments i un parell de cistelles

de flors per al cantant de Xàtiva i obsequi, per part de Raimon, d'un parell de cançons: «He mirat aquesta terra», i «Del blanc i del blau». Entre els assistents al recital, hi havia Andreu Alfaro, el conseller d'Administració Pública, Vicent Soler, el conseller de Treball, Miquel Doménech, Ferran Cremades i Arlandis, Josep Lozano, Rodolf Sirera, Pere Riutort, Manuel Girona, Vicent Franch, Lluís Miquel, Joanvi Cubedo, Joan Monleon, Josep Doménech Part, Doro Balaguer, Carme Alborch, Amadeu Fabregat i Ximo Puig, l'assessor de Lerma. Hi havia, però, una ostensible absència de públic jove, a diferència de l'anterior recital de Raimon, realitzat arran de la sentència contra el català en la Universitat. □